

תפילה

ה'ו' האמט אויך
ה'אס ה'אין
נאר ה'ו' אויף פסט
עם באהאר גען

אור ובהירות בעבודת השם במשנת ברסלב

והפרי את לב האבן משרכם
ונתתי לכם לב בשר

נשא

גליון כג | תשפ"ב

אור להביות הלב של איש ישראל
בזמן מאד עך לב השמים לה' ויברך,
ואין סוף ואין תכלית לתשוקתו

שלחברנו

לב ופירוש

כה תברכו את בני ישראל

(במדבר ו, כג)

עיקר עבודת האדם - מגלה ר' נתן (ליקוטי הלכות, נשיאת כפיים ה') - הוא להמשיך בעולם הארת פנים מהש"ת, המברך את עמו ישראל בבירית שלום. וכפי שאנו מתפללים בכל יום בברכת שים שלום: "ברכנו אבינו מלנו כאחד באור פניך".

המשכת 'הארת פנים' זו, נעשית באמצעות שלשת הנקודות המפורסות ומבוארות בליקוטי מוהר"ן תורה ל"ד, הלא המה: נקודת הצדיק, נקודת החבר, ונקודת עצמו.

על ידי שלשה נקודות אלו, ממשיך האדם על עצמו ועל כל ישראל: ברכה, שמירה, מילוי כל משאלות לבו לטובה, והארת פניו יתברך שזה העיקר. ועל ידם אנו זוכים לתכלית כל אלה, שהוא 'ברית שלום', הלא הוא: הקשר העצום, ואור האהבה הקדושה שבין ישראל לאביהם שבשמים.

כל זה מרומו בפסוקי ברכת כהני ה', אשר נצטוו לברך את עמו ישראל באהבה, כדי להמשיך עליהם אור האהבה הקדושה, בשלשה בחינות אלו: דהיינו שיקשרו עצמם לנקודת הצדיק, וידברו ביניהם ביראת שמים, באהבה ובכללות, ויקשרו עצמם לבין עצמם אל הנקודה השייך לכל אחד ואחד לבדו בינו לבין קונו.

"כי ברכה ראשונה - יברכך ה' - כנגד נקודת הצדיק בעצמו, שהוא מקור הברכה, כמו שכתוב 'ברכות לראש צדיק'. שתחילה צריכים לקבל מנוח, כי הוא נקודה הכללית שהוא מקור הברכה.

יאר ה' פניו - זה בחינת נקודה השניה שיש בכל אחד מישראל מה שאין בחבירו, וכל אחד צריך לקבל מחבירו זאת הנקודה. וזהו בחינת יאר ה' פניו בחינת הארת פנים, כי הנקודות טובות שיש בכל אחד מישראל שהם בבחינת צדיק, הם בחינת פני ה', כי צדיקיא אנפי שכנתא, וכל מה שמאירין יותר מאחד לחבירו מאיר יותר הארת פני ה'. וזה עיקר עבודת האדם להמשיך ולהאיר בעולם הארת פניו יתברך, כמו שכתוב דרשו ה' ועזו בקשו פניו תמיד, ועיקר בקשת פניו יתברך הוא על ידי שכל אחד מדבר עם חבירו ביראת שמים בכל פעם, ומבקש ומשתדל שיקבלו הארה זה מזה מהנקודות טובות שכליכם, שהם בחינת פני ה', שעל ידי זה זוכין שהשם יתברך ימלא משאלות ליבם ויאר בהם פניו באהבה. וזהו 'זיווג', שיתן לך חן, כי עיקר החן והיופי וההידור הוא בחינת כלליות הגוונים, כי כשנגללים הגוונים ירכיב זה בזה, זה עיקר החן והיופי, כמו שכתוב בהתורה 'אחוי לן מנא'.

ישא ה' פניו אליך - זה בחינת נקודה השלישית, שצריכין להאיר הנקודה טובה מיניה וביה, כדי לקשר פי ידבר הכמות אל הלב. וזהו ישא ה' פניו אליך, שישא הנקודה טובה שהוא בחינת פניו יתברך כנ"ל, אליך, היינו שברחמינו יקשר הנקודה אל הלב שאתאר הנקודה אל הלב כדי לבטל חרפת לב.

ואחר כך מסיימין וישם לך שלום - זהו תכלית שלימות כל השלש ברכות, שהם להמשיך האהבה הקדושה השורה אצל הברית שלום, שהוא כלל כל השלש נקודות, אל הלב.

ישועה ושמה 'המתנה'

החלטנו להתחיל הכל מחדש אבל כל יום שעובר מרחיק מאתנו את הישועה הרחוקה כל כך // הדרך לנאולה

להתחיל 'לעשות משהו עם עצמנו', להתחיל לחטוף עוד ועוד טוב, 'על ימין ועל שמאל', ולהפסיק לעסוק במחשבות הפגומות והמבלבלות שממלאות אותנו, וגורמות לנו לבטל כל יום מחדש.

אולם אחר שהתעוררנו והתחלנו לחטוף טוב, אנחנו מקבלים את הכוח לאחוז בו זמנית גם במצב של 'עשייה' וגם במצב 'המתנה'. כיון שאז כבר יצאנו מבחינת 'עומר שעורים' שהוא מאכל בהמה, ואנחנו זוכים סוף כל סוף לטעום מ'שתי הלחם' שקרבים בשבועות שהם מאכל אדם, כלומר: בשבועות אנו מקבלים דעת גבוהה וקדושה כל כך, שמלמדת אותנו על גדלות ה' ועל כך שלא נשיג אותו ביום אחד וממילא נצטרך להמתין עוד הרבה עד שנזכה לגאולה השלימה.

ואי אפשר בלי לשונו המתוקה והקדושה של מוהר"ן עצמו:

"כל מי שרוצה לכנס בעבודת ה' צריך לזוהר מאד לאחוז בשניהם ... דהיינו להיות רזין גדול מאד מאד בעבודתו יתברך ואת כל אשר תמצא ידך לעשות בכוחך עשה, בזריות גדול דבר יום ביומו, ולא לדחות מיום ליום חס ושלום. ואף על פי כן צריך להמתין הרבה הרבה, שאפילו כשוראה שאין עבודתו בשלמות, ואפילו אם לפעמים אינו יכול לעשות כלל, אף על פי כן ימתין ויצפה לישועת ה'."

כי צריך להמתין הרבה עד שיזכה למה שיזכה. כי אפילו מי שזוכה לעבודת ה' כראוי ועוסק הרבה בתורה ותפילה ומעשים טובים, צריך גם כן להמתין הרבה עד שיזכה לשלימות כראוי. כי עיקר תכלית העבודה הוא להכיר אותו יתברך, כמו שאיתא בווהר הקדוש 'בגין דישתמודעין ליה', ולזה צריכין להמתין הרבה."

כבר אין מה שיפיל אותנו! גם אם נצטרך לחכות עוד ימים ושנים עד לישועה, נעמוד בתוך אותה ציפייה ותוחלת ממושכה ונהפוך אותה בעצמה ל'שיר של המתנה ותשוקה'. נתחזק בדעת העצומה שקיבלנו, ונדע כי ה'המתנה היא חלק מהישועה בעצמה'.

בדרך כלל אנו עסוקים ב'איך אנחנו אמורים להיראות?', 'מה ה' רוצה מאתנו?', ו'לאיזה מדרגות אנחנו צריכים עוד להגיע?'. לשאלות הללו ישנם תשובות רבות, ולרוב כבר מצאנו לנו משנה סדורה שמוליכה אותנו בדרך הבטוחה אל תכלית חיינו.

הבעיה מתחילה בשאלה: 'איך אמורים לנהוג כשאנחנו עוד לא נראים איך שאנחנו אמורים להיראות'. כלומר, מה עלינו לעשות כשאנו לא מצליחים בשום אופן לעשות את מה שהחלטנו שמוטל עלינו, ומוצאים את עצמנו עומדים תקועים ימים ושנים באתו מקום, מייחלים ומקווים לישועת ה'...

בעולם של חומר, אין מקום להתעסקות עם שאלות מעין אלו. 'מה שאפשר לעשות עושים, ומה שלא, כנראה שכבר לא שייך אליך' - כך אומר העולם הזה שבו שוב. אבל בתורת האמת מקבלת 'הדרך אל האמת' את מקומה הנכון, כאשר ממשכי התורה בכל דור מגלים לנו ומלמדים אותנו את רצון ה', מה שנדרש מאתנו, חסרי תכלית ואובדי דרך שכאלה.

בימים קדושים ונשגבים אלו, טרם ישכחו הקולות ויכבו האורות הגדולים שהיו מנת חלקנו במעמד הנורא של קבלת התורה, נכסוף וננסה לקבל מאותה קדושה נוראה של חג השבועות, ולשמוע את מה שיש לומר למצבנו .

'ספירת העומר וחג השבועות, לשני תיקונים הם מכוונים' - כך מביא מוהר"ן, ומסביר: 'ספירת העומר' הוא הזמן בו אנחנו מונים כל יום ויום בנפרד, ומייחסים לו חשיבות ומקום של כבוד. ללמדנו בא שאסור לנו להתבלבל ממצבינו, ירוד ככל שיהיה, ועלינו לעשות בכל יום מה שרק נוכל שיהיה נחת רוח לה'. מאידך, 'שבועות' הוא היום שעומד כנגד ספירת ה'כתר', שבא להורות לנו על עניין 'פְּתָר לִי זַעִיר אֶתְּךָ' (לשון הפסוק באיוב, ומובא בליקוטי מוהר"ן תורה ו' ע"ש) שפירושו 'המתן מעט ואראך את האור הנפלא ואת תכליתך', ובמילים פשוטות: הדרך לאור הגדול עוברת דווקא בהמתנה מרובה.

וביתר ביאור: לא לחינם קיבלנו את החג השבועות אחר ימי הספירה הקדושים, שכן, הם משלימים זה את זה. בימי ספירת העומר באים לעורר אותנו

וְלֹמְדֵי תוֹרַתְךָ? שְׂמָה!

ר' מנחם: רבי שמחה, במחילה מכבודכם, אבל גרמתם לי צער.

רבי שמחה: אוי ווי, איזה צער גרמתי לך?

ר' מנחם: דיברתי אתך בשבוע שעבר על כך שסיימתי ארבעה חלקי שולחן ערוך עם טור בית יוסף, ולא ידעתי שזה ייכנס לתוך הגיליון של 'לבבי'...

חשבתי שאת זה אנחנו מדברים סתם כך, בינינו לבין עצמנו, ולא ידעתי שזה יתפרסם.

רבי שמחה: ומה רע בכך שזה התפרסם?

ר' מנחם: הרבה מחבריי קראו על כך שסיימתי שו"ע, ונפלטתי מזה להרבה 'פניות' של גאון, וחבל.

רבי שמחה: הרי 'ר' מנחם" זה שם בדוי, כיצד נודע להם שזה אתה?

ר' מנחם: עוף השמים יוליד את הקול...

רבי שמחה: קודם כל, אבקש מחילתך. לא התכוונתי לפרסם אותך ולגרום לך פניות. ושנית, אתה משעשע אותי בטיפוחך, כי בספר המידות כתוב בפירוש שהעצה לבטל את הפניות היא: ללמוד ארבעה חלקי שולחן ערוך! (ספר המידות, הרהורים אות י"ב: "על ידי לימוד ארבעה שולחן ערוך יבטל הפניות").

ר' מנחם: נפלא! לא ידעתי... אז

אולי אצטרך ללמוד שוב את כל הד' חלקי שו"ע כדי לבטל את הפניות...

רבי שמחה: אכן כך. ובלי נדר, בפעם הבאה שתספר לי שסיימת, אזכור לא להזכיר את זה בגיליון 'לבבי'...

ר' מנחם: האמת היא, שרציתי בכלל לדבר אתך על ענין הפניות והגאוון בלימוד התורה, וענין הלימוד "שלא לשמה".

אני מרגיש שהרבה מהלימוד שלי, הוא 'שלא לשמה', כדי להיות מוצלח ונכבד. וזה מעיק עלי מאוד.

רבי שמחה: זה אכן חמור מאד, ללמוד תורה שלא לשמה, וכבר כתב הוזהר הקדוש "דכל מאן דאתעסק באורייתא ולא אשתדל לשמה, טב ליה דלא אתברי!". אבל בכל זאת, נראה לי שאצלך זה שונה.

ר' מנחם: מה שונה אצלי?

רבי שמחה: מה ששונה אצלך, הוא שאתה יודע את האמת.

ר' מנחם: לא הבנתי. איזה אמת?

רבי שמחה: אתה יודע את האמת, שעיקר התכלית הוא רק ללמוד תורה לשמה ולהתדבק בהשם יתברך. וכל הפניות והגאוון - אין אתה חושב שהם אכן התכלית האמיתית, רק הם 'נדבקים' בך בעל כרחך.

ר' מנחם: ולכן?

רבי שמחה: ולכן, זה ענין אחר לגמרי...

ר' מנחם: מדוע זה 'ענין אחר לגמרי', הרי תכלית עדיין יש לי פניות רבות וגאוון ונסות הרוח. וגם אם אני יודע שאין זה האמת, אבל אני הרי עדיין שקוע בזה, ואני צריך עדיין ויכול גדול מכל הגאוון הסרוחה.

רבי שמחה: נכון! בוודאי שעדיין יש לך עבודה ויגיעה להזדקק גם מזה. אבל ברגע שאתה יודע האמת, ועיקר כוונתך היא להשם יתברך - אתה בדרך הנכונה.

הנה, בוא תראה כאן את לשונו הזהב של מוהר"ת בליקוטי הלכות, שכותב בפירושו:

"אם עיקר כוונתו בעוסקו בתורה הוא בשביל ה' יתברך - רק שבאים עליו פניות של 'שלא לשמה', על זה אמרו רבותינו זכרונם לברכה 'לעולם יעסוק אדם בתורה

אפילו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה'. כי זה יחזור בוודאי מבחינת 'שלא לשמה' לבחינת 'לשמה', על ידי כח הצדיק האמת שהוא דולג וקופץ תמיד בעת תורתו מבחינת שלא לשמה לבחינת לשמה" (ליקוטי הלכות, תלמוד תורה ג, ח).

ר' מנחם: ומה עם כל המאמרי חז"ל על גנות אותם שלומדים שלא לשמה?

רבי שמחה: כפי שכבר אמרתי לך; יש חילוק עצום בין מי שעיקר מגמתו ומטרתו בלימודו הוא 'שלא לשמה', להשיג כבוד וכיו"ב, לבין מי שעיקר מגמתו ותשוקתו היא אל התכלית רק שטובל ממחשבות של שלא לשמה.

אם אתה רוצה הגדרה ברורה יותר, הרי לך דבריו של הרב מטשעהרין בספרו 'פרפראות לחכמה', בדבריו על תורה ג' בליקוטי מוהר"ן.

הוא מחלק שם את הענין לשלושה סוגים:

הראשון - מי שלומד 'לשמה' ממש, כדי לקיים מצות תלמוד תורה, ולדעת את המעשה אשר יעשון, וכדי להתדבק בהשם יתברך - זהו מצד הקדושה, אשרי לו.

השני - מי שלומד 'שלא לשמה' ממש, כדי לקנטר ולהתייחר - זהו מצד הקליפות, ו"מוטב שנהפכה לו שליתו על פניו".

השלישי - הוא מי שיודע שהתכלית הוא ללמוד כדי לעשות ולקיים, רק שיש לו איזה פניה בלימודו, שלומד כדי להיקרא רבי או מו"צ וכיו"ב - זהו קליפת נוגה; לפעמים נכללת בקדושה, כי בא על ידי זה להתמדת התורה לשמה.

ולפעמים נכללת בטומאה, כי בא על ידי זה להתייחר וכיו"ב.

"ומחמת שאי אפשר להשיג תיכף בהתחלת הלימוד מדריגת בחינת הלימוד לשמה ממש, על כן התיירו רז"ל ואמרו 'לעולם יעסוק אדם בתורה שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה'. היינו, מאחר שלומד על מנת לקיים, אם כן יודע שעיקר הלימוד צריך להיות רק לשמה לגמרי, רק שאי אפשר לו עדיין לזכות לזה בשלימות בתחילת הלימוד, על כן התיירו לו לעת עתה ללמוד כך, ומתוך שלא לשמה בא לשמה" (פרפראות לחכמה, תורה ג, סעיף ג).

ר' מנחם: ומה עם אלו שלומדים לכתחילה מתוך מטרה להיות רב מכובד וכיו"ב, בלי לחשוב בכלל על התכלית?

רבי שמחה: הם אכן מסכנים גדולים...

מוהר"ת כבר כותב על כך: "שיש בני הנעורים שאביהם שוכרים להם איזה רבנות, או שבעצמם משתדלים בזה, וכששואלין אותם על זה, הם משיבים שכונתם לטובה, כדי שיהיה לו פרנסה בכבוד ולא יבטל מלימודו. אבל אף

על פי כן, העצה הזאת לרדוף אחר הרבנות אינה עצה טובה כלל, כי הפסדו מרובה משכרו, מאחר שהכל יודעין שבאמת כוונתו להתייחר ולקנטר והוא רודף אחר הכבוד, ולבסוף מתבטל מלימודו גם כן, כאשר ראינו בעינינו כמה וכמה. וגם כל לימודו כל ימיו הוא 'שלא לשמה' המגושם, שהוא להתייחר ולקנטר, שעל זה נאמר 'נח לו שנהפכה שלייתו על פניו', כמו שפירשו בתוס' שם. ואם נרצה לטעון עמכם, ימצאו כמה טענות ואמתלאות ותיורוצים של אמת לפי דבריהם, אבל אף על פי כן אינו אמת, כי לא בעצה כזאת מצילין את האדם משאל תחתיות!" (ליקוטי הלכות, הפקר ונכסי הגר ד, ז).

ר' מנחם: פחד פחדים! אולי עדיף שילכו ללמוד הייטק במקום ללמוד שו"ע?

רבי שמחה: חס ושלום! עדיף להיות בעל גאון מלימוד התורה, מאשר להיות בעל גאון בהבלי העולם הזה.

ר' מנחם: מאן יימר? אולי עדיף אחד שהוא אכן גאוותן אבל אינו מתגאה בדברי תורה וכובש את המלכה בבית?

רבי שמחה: הסברה שאתה אומר, כבר נאמרה בפני רבינו ע"י למדן מופלג וירא ה', אך הוא דחה אותה, ואמר שאינה נכונה.

וכפי שמסופר בשיחות הר"ן:

"איש אחד מהקלי עולם נכנס אצלו בעיר אחת והתפאר לפניו על אשר הוא מלומד בלשונות הגויים, כי היה עתה בבתי ערכאות שלהם [= של הגויים הרוסים] ולא ידעו הסופרים שלהם תיבה אחת לקרותה היטב והוא פירשה להם. והיה לזה האיש הנ"ל גדלות גדול מאד על שהוא מלומד כל כך בלשונותיהם. ואחר כך יצא האיש הנ"ל, והיה רבנו זכרוננו לברכה מתלוצץ ממנו על שיש לו גדלות כל כך משטותים כאלה.

וישב שם איש אחד מאנשיו, שהיה למדן מופלג וירא ה', וענה ואמר לרבנו זכרוננו לברכה: 'אפשר טוב יותר מה שיש לו גדלות מדברי שטות, ממי שיש לו גדלות חס ושלום מדברי תורה'. ושתק רבנו זכרוננו לברכה איזה שעה קלה. ואחר כך ענה ואמר: 'אדרבא, נהפוך הוא!'.

וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות סא): לענין ר' עקיבא שנתפס בתפיסה שאמר לו פפוס: 'אשריך רבי עקיבא שנתפסת על דברי תורה, ואוי לו לפפוס שנתפס על דברים בטלים'. כי עונש הגדלות הוא תפיסה (וכמו שמבואר בהתורה 'חזות בתוך חותם' סימן כ"ב ליקוטי מוהר"ן חלק ראשון, ועיין בליקוטי תניא סימן ס"ג בהתורה המתחלת 'כשיש לחמות' וכו', כי שם מובא מענין התפיסה של רבי עקיבא עיין שם). נמצא, שהגדלות שענשו תפיסה, כשהוא על דברי תורה, טוב יותר מהגדלות על דברים בטלים" (שיחות הר"ן, ערב).

ר' מנחם: אז זה לא חמור כל כך ללמוד מתוך גאון?

רבי שמחה: זה חמור מאד, אבל להתגאות בדברים בטלים חמור הרבה יותר...

נְהַמְתָּ

ללמוד תורה בענינה, בלי טאה ופניות

וְתַרְחֵם עָלַי שְׂאֵזְפָה לְעֵנְוָה וְשִׁפְלוּת אֲמַתִּי וְשִׁלָּא יַעֲלֶה בְּלִבִּי שׁוֹם צִד גְּאוּת וּפְנִיּוֹת כְּלָל. וְגַם בְּאֲשֶׁר תִּזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ לְלַמֵּד תּוֹרַת הַרְבֵּה, אֲזַכֶּה לְבַב אֲחִיזִיק מִזְכֶּה לְעֵצְמִי כְּלָל, וְלֹא יַעֲלֶה בְּלִבִּי, חֶס וְשִׁלָּום, עַל־יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה שׁוֹם פְּנִיּוֹת וְנַפְשׁוֹת הָרוּחַ כְּלָל. וְאֲזַכֶּה לְלַמֵּד תּוֹרַת הַרְבֵּה לְשִׁמְחָה בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה בְּעֵנְוָה וְשִׁפְלוּת בְּאֲמַתִּי. וְאֲזַכֶּה לְלַמֵּד וְלִלְמוּד לְשׁוֹמְרֵי וְלַעֲשׂוֹת וְלַקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵי תּוֹרַתְךָ בְּאֶהְבָּה.

האם אפשר לשלוט על המחשבות?

האם שייך ככלל לשלוט על המחשבות? כיצד יתכן שעל הנפיונות המצוינות ביותר, אין לנו את הכלים להתגבר עליהן? מה עשה הכחור היקר כשנדלק לו בטעות זמר פסול ב'נגן' שלו?

כשאנו בעיצומם של ימי הקיץ, ואחת מהעבודות הנדרשות מאתנו כעת במיוחד היא שמירת העיניים והמחשבה רצינית לברר: איזה עצות יש לנו מרביה"ק בענין 'שמירת המחשבה' אשר היא מהעבודות הקשות שבמקדש. שהרי המחשבה אינה כמו הפה והעיניים שאמשר לשלוט בהם; לנצור את העיניים, ולסגור את הפה. משאי"כ המחשבה, אין לנו את הכלים אשר על ידם אנו יכולים לבלום אותה ולשלוט בה. והדבר נראה שזה ממש בגדר בלתי נשלט, וזה מייגע את הנפש, ומוציא לי את כל הטעם בעבודת ה'. ובכן, מה מציע לנו רביה"ק בענין מסובך זה?

אכן, צדקת בזה שעבודה זו היא מהקשות שבמקדש, שכן יסורי המחשבות מייגעין את הנפש, וכמפורש בדברי חז"ל (ברכות דף סא.) עה"פ ויצר אלקים את האדם "מאי ויצר? אמר רבי שמעון בן פזי: אוי לי מיוצרי אוי לי מיצרי, ופירש רש"י: "אוי לי מיוצרי - אם אלך אחרי יצרי, ואם לא אלך אחרי - אוי לי מיצרי המייגעני בהרהורים".

ומלחמה זו - מקובל מדברי חז"ל (ב"ב דף קסה.) - שהיא אחת מהדברים "שאין אדם ניצול מהן בכל יום". הוי אומר, שזו עבודה מתמדת ממש. ואכן, כשלא ברור לאדם מה עליו לעשות בענין שמיגע ומתיש אותו יום יום, הרי זה בהחלט ובצדק מוציא את הטעם בעבודת ה'.

אולם, במה שכתבת שהמחשבה אינה כמו הפה והעיניים שאפשר לשלוט בהם, אלא "אין לנו את הכלים אשר על ידם אנו יכולים לבלום אותה ולשלוט בה" - דע לך שיש לך טעות גדולה!

שכן, אם אכן כך, כיצד יתכן שהשי"ת מנסה אתנו בדברים שאין לנו את הכלים איך להתגבר עליהם? הרי על זה אמרו חז"ל מפורשות (ע"ז דף ג.) "אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו!". ועל כרחך שיש אופנים כיצד לשלוט על המחשבה, כפי שאפשר לשלוט על העין והפה ושאר האיברים.

ואכן, יש לו לרביה"ק בשורה של ממש בענין זה, עצה פשוטה ומעשית לחלוטין (ואף שכל עצה מרביה"ק נובע מקום עליון מאד, הרי שהיא הצטמצמה כלים פשוטים ומעשים פשוטים וקל ליישם אותם), שכל המתרגל לזה נושם לרווחה. ואין הכוונה שהיצר מסתלק והולך לו ואין יותר נסיונות, אלא שמקבלים את הכלים כיצד להתגבר עליהן.

ובאמת שחבל מאד שעצה זו עדיין לא ידועה כל כך בעולם, והרבה הרבה יהודים החרדים לדבר

ה' וקדושתו ומתאמצים לטהר את רעיונם, היו נושמים לרווחה אילו הייתה עצת רביה"ק ידועה להם!

ובכן, מהי אותה בשורה? - כלל יסודי בענין המחשבות:

"הכלל, שאי אפשר בשום אופן בעולם שיהיו שני מחשבות ביחד בפעם אחד, על כן בקל יכולין לגרש מחשבות רעות רק ב'שב ואל תעשה', דהיינו שלא לחשוב אותו המחשבה רק לחשוב איזה מחשבה אחרת בתורה או עבודה או אפילו משא ומתן, כי אי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד בשום אופן" (ליקוטי מוה"ר, ת' רלב).

משל למה הדבר דומה: בחור יקר רכש מכשיר קטן הנקרא 'נגן' במטרה לשמוע בו שיעורי תורה בזמנים הפנויים, וכמובן שהקפיד שיהא עם 'הכשר' כראוי שלא יצא מזה חלילה שום מכשול. אולם קרה, ובטעות נשאר שם מהחברה שיוצרת את הנגנים איזה 'זמר יווני'. והנה הבחור היקר דגן מנכיס את האוזניות לאוזניו ורוצה להחיות את נפשו עם איזה שיעור נפלא, אך הנה בטעות לחץ על הניגון הזה, וזה מתחיל להשמיע... והיות ומדובר בבחור ירא שמים שאינו רוצה לטמא את אוזניו, אזי הוא נכנס ללחץ נורא, ובעוד שהאוזניות תחובות במעמקי אוזניו מתחיל הוא להתרוץ כמי שכפאו שד, וזורק ראשו אנה ואנה ואינו יודע את נפשו. אולם אותו 'זמר יווני' משום-מה בושש מלהתפעל מהתרוצצותו הנהבלת וממשיך לו בשאט נפש...

אולם, אם טיפת שכל וישוב הדעת היה לו להבחור היקר דגן, הרי שהיה מדפדף ברשימת השיעורים והיה לוחץ ברוגע על איזשהו שיעור, ופתאום השיר הטמא הזה היה נבלע ונשתתק, ובמקומו היה מופיע שיעור מתוק מדבש...

הן הן הדברים במערכת המחשבה של האדם; כשהמח 'מנגן' וחושב מחשבות שאינן רצויות, צריכים פשוט 'להחליף' את הניגון, ולחשוב מחשבה אחרת. [ולא משנה איזה מחשבה; אם אפשר בדברי תורה, מה טוב. אך אם קשה לך, אפשר גם לחשוב מחשבות אחרות, כגון לעשות חשבון כמה זה 37 X 53 ...] ובו ברגע שהתחלת לחשוב מחשבה אחרת, שוב אין יותר מציאות של המחשבה האסורה הקודמת. שכן, ברגע שאינך חושב עליה, היא איננה, ואין לה מציאות כלל!

"וכבר מבואר שאין צריכין לעשות מלחמה ולנענע ראשו אנה ואנה כדי לגרש המחשבות רעות, כי אין זה מועיל כלל, אדרבא עיי"ז מתגברים יותר. רק לבלי להשגיח עליהם כלל, רק לעשות את שלו במה שהוא עוסק, בתורה או תפילה או משא ומתן, ולבלי להסתכל לאחוריו כלל, ועל ידי זה ממילא תסתלק" (ש).

אפשר לשלוט שאלות שיופיע במדור הזאת בטל או באימייל של המערכת

הושע נא ציון המצוינות!

ביו"ט שבועות 'חג מתן תורה', התקבצו מאות מאנ"ש להסתופף בצלו של רבינו הקדוש בציון המצוינות בעיר אומן. על אף הקשיים והמניעות, מסרו נפשם להגיע לציון רבינו הקדוש, אשר נותן לנו את הכלים לקיום התורה [כלשון מוהר"ר].

על אף מסירות נפשם של אלו, הציבור באומן היה מועט בהרבה מכל שנה בעת הזאת, מחמת הקשיים הרבים על הנסיעה הקדושה, והפחד מחרב המלחמה שעדיין לא שבה אל נדנה.

ומכאן תצא הקריאה, לכל החרדים לקיום רצון רבינו שאיש בל יעדר מלהיות אצלו בר"ה: 'אל תניחו את השי"ת לגזר גזירות בעולם' [כלשון רבי"ל] והעתירו בתפילה למען ציון המצוינות, שיפתחו שעריה במהרה, ויוכל כל החפץ להגיע ולשפוך ליבו. ובפרט על ר"ה הבעל"ט - אשר בשבת הבעל"ט נציינן 100 ימים לקראתה - שיתקיים הקיבוץ הקדוש כמידי שנה ביתר שאת ללא מניעות ועיכובים ח"ו.

יפוצו מעיינותיך חוצה!

מהפכה רבתית מתרחשת לאחרונה בארה"ב וקנדה, עיי "מכון אור הנחל - להדפסת והפצת ספרי רבינו בארה"ב".

העסקנים היקרים הקימו את המכון, לאחר שנתעוררו על הצורך הדחוף להויל את ספרי רבינו בחו"ל, שמחירים יקר מאד ביחס לספרים אחרים, וזאת מחמת ההוצאות הנלוות בשליחת הספרים מארה"ק, ועוד.

לזאת לקחו על עצמם ב' מטרות קדושות וחשובות. האחד: להדפיס הספרים באופן מוהדר ומפואר בבחינת 'תורה מפוארה בכלי מפואר'. והשני: הקמת 'קרן' מיוחד להוולת הספרים לציבור, ולחלוקתם חנם אין כסף לבתי כנסיות כוללים וישיבות.

בתחילת החורף הדפיסו ומכרו כ-10,000 עותקים מהספה"ק ליקוטי מוהר"ן. וכעת, אחר עמל רב, גמרו להדיר ולהדפיס 'סטי' של שמונה מספרי היסוד של ברסלב, הנמכרים במחיר זול ביותר, השווה לכל נפש.

להזמנת ספרים ליחידים ובמרכיב, וכן להגשת בקשה לקבלת הספר חנם לבתי מדרשות כוללים וישיבות, ניתן לפנות למכון 'אור הנחל' בטלפון 347.443.8006 או בדוא"ל: mechonohrhanachal@gmail.com

כמו כן נמסר מהנהלת המכון כי נשלחה כמות מצומצמת של הסטים המהודרים לא"י. לרכישה, ניתן לפנות: 053.31.77.265

שבת קודש נפשי חולת אהבתך

ככהנה לקראת חג השבועות יום קבלת התורה, ערכו בשבת פרשת במדבר [בא"י] ליל שבת מרוממת, בישיבה קטנה "ברסלב בית שמש".

הסעודה התקיימה באחדות והתעלות מיוחדת בראשות רמ"י הישיבה שליט"א, ובראשם נשיא הישיבה הרה"ח רבי משה קרמר שליט"א.

נקודות

אחר 'שבועות הגדול', שהיו אצל מוהר"ר זכרונו-לְבָרְכָה כְּשִׁמוֹנִים אֲנָשִׁים עוֹבְדֵי ה' גְּדוֹלִים מְאֹד, וְהִיְתָה אִזְ הַתְּעוֹרָרוֹת נִפְלְאָה עַד שֶׁבָנוּ אֲנִי שֶׁ אֵת חַג הַשְּׁבֻעוֹת הַזֶּה בְּשֵׁם "שְׁבֻעוֹת הַגְּדוֹל", דְּעַר גְּרוֹיִסְעַר שְׁבֻעוֹת". אָמַר מוֹהֲרַ"ר זְכָרֹנוּ-לְבָרְכָה לְאֲנִי שֶׁ שָׁנָנוּ וְנִפְרְדוּ מֵאֵתוֹ: "נו, אַחַר שֶׁקִּבְּלָנוּ אֵת הַתּוֹרָה, צָרִיכִים לְהִזְהַר מֵעֲתָה שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת עֲוֹלָה, כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּמִתְן-תּוֹרָה.

(שישי"ק ב תרס"ז)